

Spygliukams

DANGUS GRIŪVA

Landžiojo katinas po kopūstų daržą, o neseniai buvo lyta. Katinas ėjo uodegą iškėlęs, užkliudė vieną kopūstlapį, kopūstlapis – triokšt, katinui ant uodegos plept ir užkrito!

Persigando katinas ir šoko bėgti. “Dangus griūva!” pamanė jis. Ir bėga, neria, kiek tik kojos leidžia. Susitinka lapę.

- Lape snape, bėkim lėkim – dangus griūva!

- Katin patin, kas tau sakė?

- Man ant uodegos užgriuvo

Persigando lapė ir ėmė bėgti. Bėga, bėga – susitinka vilką.

- Vilke pilke, bėkim lėkim – dangus griūva!

- Lape snape, kas tau sakė?

- Katinas patinas.

- Katin patin, kas tau sakė?
- Man pačiam ant uodegos galo užgriuvo!

Persigando vilkas ir bėga drauge. Bėga, bėga – susitinka lokį. Vilkas šaukia:

- Loky tauky, bėkim lėkim – dangus griūva!
- Vilke pilke, kas tau sakė?
- Lapė snapė.
- Lape snape, kas tau sakė?
- Katinas patinas.
- Katin patin, kas tau sakė?
- Man pačiam ant uodegos galo užgriuvo!

Lokys stovi ir žiūri į juos visus. Paskui klausia katino:

- Katin patin, kur tu buvai, kai dangus griuvo?
- Kopūstų darže buvau.
- O ar didelis daiktas tau užkrito?
- Toks kaip gaidžio sparnas. Ir dar vanduo pasipylė – debesis pratrūko!

Lokys pūstelėjo pro šnerves ir sako:

- Tai buvo prilytas kopūsto lapas. Be baimės grįžkite visi namo.

Jie paklausė lokio ir grįžo namo. Grįždami vis dairėsi į viršų ir matė, kad dangus iš tikro tebėra kur buvęs.